

—Може бы и хубаво ще да е, отговорихъ му, нѣ менѣ ми ся и ка юще да поживѣя

VII.

Свободны мѣнастры.

(Идиоритмы).

Пятъ тѣ ны бѣше за Иверскый мѣнастры, кой бѣше пѣрвы отъ свободны тѣ мѣнастры, кои то азъ видѣхъ въ Св. горѣ. Полека, полека ся тѣтрихмѣ ный съ товаръ тѣ си, по патріархалны тѣ св. горскы пѣтища. Мѣршавы тѣ катѣри съсъ се сѣрце гы карахъ наши тѣ рѣрши кыраджіи, нѣ види ся, св. горскы тѣ катѣры, не сѣ привикнѣли да бѣрзжтѣ, и на инатѣ си мѣрдахъ само опашкы тѣ. По надирѣ ѣздаше неизмѣнимый ны спѣтникъ, О. Лукыанъ, и съ полвинъ гласъ тананикаше: „Кто Богъ великій яко Богъ нашъ? . . .“ Не му бѣше весело като глѣдаше на Божій святѣ.

—Какво сте тѣй посѣрнали, отче? попытахъ азъ, като дѣближихъ до него.

—Не сѣхмъ посѣрналъ, нѣ нѣма и за кѣкво да ся радвамъ, защото отиваме изъ общежитіе то въ свободенъ мѣнастры. Тамъ има много съблазны.

—Ами страхувате ли ся?

—Не че ся боя, нѣ пакъ човѣкъ треба да ся превардва: може лесно да сгрѣшишь. За васъ тука е рай, тука и мѣсо ще ся найдете Ами я чуйте какъ пѣятъ птичкы тѣ! и не ся баремъ сѣщжтѣ, сиромашкы тѣ, че бѣла та е до главжтѣ имъ

Азъ зѣхъ да ся услушвамъ: на далечъ ся чуваше да пѣятъ петлы тѣ.

—Познавате ли тѣзы пѣсны?

—Слушалъ сѣхмъ гы отче.

—Да, тука мирише на мѣръ; тука треба пазене, искушеніе!

Показахъ ся водопроводы тѣ и пѣрвы тѣ зданія на